

Delavka.

Kaj ne, kako ti je prijalo to:
gospod tvoj obenem tvoj ljubec!
Kaj bilo ti mar, kaj prašala si,
če bode kdaj tudi tvoj snubec . . .

Pa saj te je snubil sleherni dan,
vsak dan pač za urico kratko . . .
Kako te pritiskal je vroče na se
in božal ti ličece gladko! . .

Kako pač si čakala vedno težko,
da dela bi bilo že konec!
Kako vztrepetalo ti vselej srce,
ko dal je znamenje zvonec! . .

Saj takrat se praznik tvoj je pričel —
brez sape si k njemu hitela —
kako počivala pri njem si sladko,
kako mu na prsih drhtela! . .

Poprej te obdajal je tvornice smrad —
dišave so tu te obvele,
in sanje prijetne, opojne sedaj
so dušo ljubó ti objele . . .

Hvaležno obračala vanj si oči,
saj plačal, ko drugim, ti delo,
ah poleg tega pa tvoje srce
še zanj plameneti je smelo . . .

Kako je bil dober, kako plemenit,
v smrt rada bi zanj bila tekla —
a on je zahteval ljubezen samo,
kako bi mu bila odrekla! . .

Oh, dala bi bila mu rada še več,
ko bi ti le bilo mogoče!
Kako si po tihem želela vsekdar,
da bil bi kdo drugi tvoj oče! . .

Ko tvojo ljubezen užival je on,
poljubljal na lice te rožno,
za srečo njegovo molila si ti,
molila iskreno, pobožno! . .

Kaj tvojih vrstnic bil mar ti posmeh —
zavidna, hinavska dekleta! —
kaj bila sta mar ti jeza in srd,
in kaj ti mar kletev očeta! . .

Storila si to, kar pač želel je on,
kar htela njegova je sreča! . .
Oh saj ne ugasne, ne mine nikdar
njegova ljubezen goreča! . .

Gorje! Kako kratek bil lepi je sen!
V zibeli otrok ti zdaj joče! . .
Skesana pretakaš sama solze,
a v kotu umira ti oče! . .

Kako je, kako je prišlo vse to?
Zakaj te je sunil od sebe? . . .
Odslovil potem še očeta ti je,
v glad pahnili oba in v potrebe . . .

In ko je prijokal še otrok na svet,
i njega prepustil je bedi;
ko milo pomoči prosila si ga,
se rogal je tvoji besedi! . .

In zdaj ti vse to, vse to v glavo ne gre,
da možna je taka krivica; —
kje božja previdnost, kje božja modrost,
kje božja, posvetna pravica? . .

Ej, abotnica, ni modro li to? . .
Tam v kotu bo konec trpina —
zato se porodil namestnik mu je,
zato si dobila ti sina! . .

Dr. Fr. Zbašnik.

